

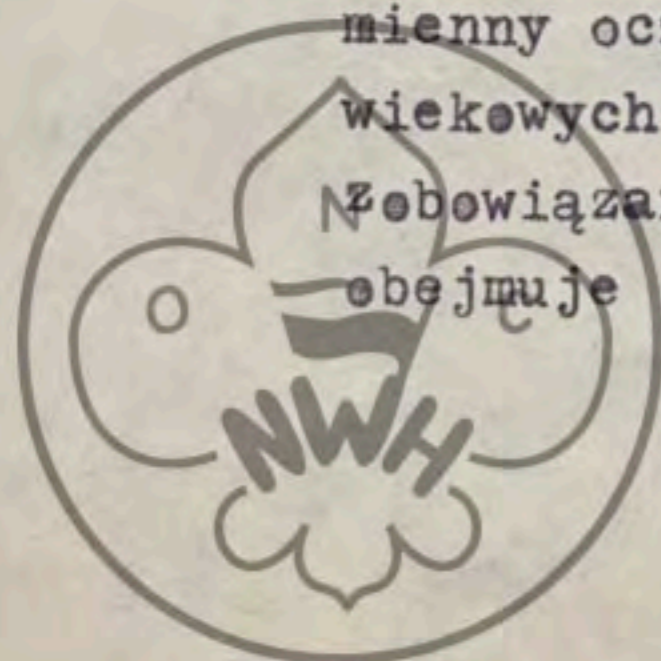
R U C H   Z A W I S Z A C K I

Od początku 1982 roku działa i rozwija się głównie na terenie diecezji Lubelskiej ruch zawiszacki skupiający chłopców w wieku szkolnym. Formalnie ruch zawiszacki jest swoistą konwencją duszpasterstwa Liturgicznej Służby Ołtarza : wszyscy zawiszacy są ministrantami lub lektorami przy kościołach. Metodycznie i programowo praca zawiszaków inspirowana jest wychowawczymi doświadczeniami polskiego harcerstwa /z czasów gdy stanowiło one suwerenny ruch ideowo-wychowawczy/ oraz światowego skautingu, zwłaszcza katolickiego, a także zainicjowanych przez ks.J.Bosco salezjańskich oratoriów dla dzieci i młodzieży. Chłopcy w ruchu zawiszackim, podobnie jak harcerze, zorganizowani są w zastępy i drużyny. Różnicowany wiek chłopców i związane z tym różne ich potrzeby i możliwości narzuciły konieczność podziału drużyn na określone poziomy wiekowe. Tak więc każda z drużyn działa w ramach jednego z czterech poziomów pracy zawiszackiej :

- ż a k ó w /młodszych ministrantów/ - grupującego chłopców w wieku 9 - 11 lat,
- t r o p i c i e l i /ministrantów/ - grupującego chłopców w wieku 11 - 13 lat,
- o d k r y w c ó w /starszych ministrantów/ - grupującego chłopców w wieku 13 - 16 lat,
- w ę d r o w n i k ó w /lektorów/ - grupującego chłopców w wieku od 16 do około 20 lat.

Dąży się do tego, by przy jednym kościele działały drużyny wszystkich czterech poziomów. Funkcje drużynowych - wychowawców powierzone są starszym, bardziej dojrzałym i wyrobionym zawiszakom. Pełnią je niejednokrotnie już chłopcy w wieku 17 lat. Prowadzenie kilkuosobowych zastępów, na które dzieli się drużynę /poza poziomem żaków/ powierza drużynowy najlepszym spośród członków drużyny. Program formacji osobistej chłopców, w tym także religijnej i społecznej, ujęty jest w specjalny regulamin stopni, edmienny oczywiście treściowo i metodycznie dla każdego z poziomów wiekowych. Każdy zawiszak, przez cały czas uczestnictwa w ruchu, zobowiązany jest do zdobywania kolejnych stopni, których program

- obejmuje :
- wymóg systematycznego i aktywnego uczestnictwa w życiu drużyny i własnego zastępu,
  - nienaganne pełnienie służby liturgicznej

archiwum

- poszerzanie i pogłębianie swego wykszolenia w różnych dziedzinach /w tym również w zakresie wiedzy religijnej, przygotowania liturgicznego, a także historii i kultury ojczyznej oraz, dla starszych problemów społecznych/ - poprzez zdobywanie różnorodnych sprawności fachowych;
- dbanie o swe zdrowie i prawidłowy rozwój fizyczny /poprzez liczne sprawności sportowe/
- wysiłek samowychowawczy - życie zgodne z Prawem Zawiszaka, dążenie do praktycznego wcielania w życie wymagań Ewangelii; służbę bliźnim poprzez zwyczaj codziennych dobrych uczynków, a w starszym wieku także podejmowanie różnorodnych zadań służby społecznej.

W przeciwieństwie do wielu innych nurtów duszpasterstwa program pracy zawiszackiej nie ogranicza się do treści religijnych. Treści religijne, dążenie do prawidłowej i pełnej formacji duchowej chłopców zostały w programie zawiszackim wplecione w bogaty i wszechstronny program pracy drużyny obejmujący zwłaszcza harce i puszczalstwo /gry i ćwiczenia terenowe, obozowanie, wszechstronny i szeroki kontakt z przyrodą/, turystykę i krajoznawstwo, wychowanie w tradycji narodowej /uczynienie z osobiście poznawanej i przeżytej historii ojczyznej istotnego składnika formacji osobistej chłopców/, wychowanie poprzez służbę społeczną /w formach i zakresie na jaki pozwala wiek chłopców/. Poza zbiórkami w pomieszczeniu lub w terenie w pobliżu miejsca zamieszkania, na które składają się gawędy, śpiew, różne ćwiczenia i praktyczne zadania /praca !/ do typowych form pracy zawiszackiej należą jedno lub kilkudniowe wycieczki, biwakowanie oraz letnie i zimowe obozy. Regułą jest, że na tych imprezach uczestnicy sami dbają o swe warunki bytowe : zakwaterowanie, zaopatrzenie, przygotowywanie posiłków, a nawet pierwszą pomoc - do której muszą się specjalnie przygotować. Życie religijne drużyny zawiszackiej poza systematyczną służbą liturgiczną chłopców przy ołtarzu, poprzedzoną odpowiednim przygotowaniem, obejmuje odpowiednie gawędy, rozważania biblijne - koniecznie z próbą wyciągnięcia praktycznych wniosków i inspiracją postawy w życiu, wspólną modlitwę i śpiew itp. Szczególny nacisk położony jest na przygotowanie chłopców do dojrzałego i pełnego uczestnictwa we Mszy św. Liturgiczny charakter duszpasterstwa zawiszaków wyraża się właśnie w dążeniu do posta-

wienia Eucharystii w centrum życia chłopców. Ruch zawiszacki świadomie dąży do przełamania w postawie chłopców dychotomicznego podziału spraw religijnych i tych "normalnych"-świeckich. Celem jest uczynienie z przekonań religijnych świadomej i realnej bazy motywacyjnej w postawie każdego z zawiszaków oraz do pomieszczenia różnych ich planów i celów życiowych w tym ostatecznym celu jakim jest pełne zjednoczenie z Bogiem i osiągnięcie zbawienia.

Działalność przy poszczególnych parafiach drużyn zawiszackich grupujących chłopców - ministrantów dość szybko zainspirowała powstawanie analogicznych drużyn dziewcząt - przewodniczek w o d n i c z e k. Program ruchu dziewcząt -przewodniczek w miejsce służby liturgicznej bardziej eksponuje służebną, charytatywną rolę dziewcząt w parafii.

Obecnie cały ruch zawiszacki liczy około 1000 chłopców i dziewcząt zgrupowanych w drużynach działających przy ponad 20 parafiach i kościołach rektoralnych diecezji lubelskiej. Poza diecezją istnieją środowiska zawiszackie w Radomiu i Białymstoku. W każdej parafii oddelegowani przez proboszczów księża pełnią rolę opiekunów i duszpasterzy zawiszaków i przewodniczek. Całością ruchu kieruje Ośrodek Diecezjalny, współpracujący z Wydziałem Duszpasterskim Kurii Biskupiej i skupiający poza Duszpasterzem diecezjalnym i świeckim Przewodniczącym ruchu kilkunastu świeckich współpracowników i instruktorów odpowiedzialnych za różne odcinki życia ruchu /w większości studentów/ oraz kilku współpracujących z centralą ruchu księży.

archiwum